

Није, господо светска, подрани и крвави српски опанак јуришао уз Кајмакчалан ни због каквог примирја већ- победе!

Док сте ви добрано кукавички тек провиривали из ровова српски сељак, тежак, ратник носио је себе већ оплаканог и васкрслог у слободу, не бендајући ништа и никога до Господа и Србије!

То што ви прослављате као некакав Дан примирја ништа је друго до дан победе славне, небеске српске војске, и тачка!

Простога сељака што није стигао ни волове да распрегне из плугова.

Да наложи бубњару.

Да откује косу.

Да зачешља косу и накриви шајкачу.

Да смота дувана.

Стресе "мученицу" с бркова.

Пољуби мајку у руку, децу у чело, жену у плачне образе.

Да их се нагледа.

Сељака, бре, Србина, што је јоште крварио ђедове и очеве ране.

Ране се у нас, вајна господо, дарују ко знамење.

Славом, иконом и ранама се Србин заветује.

"Помаже Бог" и "Срећне ти ране, јуначе"- вели род мој.

Но, ништа су ране да уставе Србина кад се узјогуну, наљути, зајуриша...

Кротак ко јагње док му не дирнеш у ране, а онда цаба и да га располутиш- гази опанак а труп га престиже...

Само ви славите Дан примирја, наздравље и спасење било, но да вам није живих опела било јоште бисте провиривали из ровова!

Не зна Србин где ће зајутрити али зна где ће погинути- свукуд где су му ране, а ране му разасуте где год је ваљало устати против силних, мрских, поганих, већих...

